

DECIZIA

Nr. /
privind solutionarea contestatiei
formulata de **xxxxx**
inregistrata la D.G.F.P. a judetului XXXX
sub nr. **XXXX/01.07.2010**

Directia Generala a Finantelor Publice a judetului XXXX a fost sesizata de catre Directia Regionala pentru Accize si Operatiuni Vamale XXXX - Directia Judeteana pentru Accize si Operatiuni Vamale XXXX cu adresa nr. XXXX/SIFCU/29.06.2010, inregistrata la Directia Generala a Finantelor Publice a judetului XXXX sub nr. XXXX/01.07.2010 asupra contestatiei formulate de

XXXX
cu domiciliul in XXXX, jud. XXXX

inregistrata la Directia Judeteana pentru Accize si Operatiuni Vamale XXXX sub nr. XXXX/09.06.2010 si la Directia Generala a Finantelor Publice a judetului XXXX sub nr. XXXX/01.07.2010.

D-na XXXX formulează contestație împotriva Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010 încheiata de catre Directia Judeteana pentru Accize si Operatiuni Vamale XXXX.

Suma totala contestata este in cuantum de **1.983 lei** reprezentand majorari de intarziere aferente Actului constatator nr. XXXX/05.05.2003 emis de Biroul Vamal XXXX.

Contestatia a fost depusa in termenul legal de depunere prevazut de art. 207 din Ordonanta Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala republicat.

Contestatia a fost semnata de petentă conform prevederilor art. 206 din Ordonanta Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala republicat.

Fiind indeplinita procedura de forma, s-a trecut la solutionarea contestatiei.

I. Petenta a depus contestație împotriva Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010 emisă de catre Directia Judeteana pentru Accize si Operatiuni Vamale XXXX, solicitând anulara acestuia și a Anexei la decizia atacată pentru următoarele motive:

1. Pe cale de excepție, invocă prescripția dreptului de a stabili obligații fiscale, respectiv prescripția sumelor stabilite prin Actul constatator nr. XXXX/05.05.2003 și a celor stabilite prin Decizia referitoare la obligațiile de

plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010 și a Anexei acesteia, în conformitate cu dispozițiile art. 91 alin. (1) și alin. (2) din OG nr. 92/2003, republicată, privind Codul de procedură fiscală, motivând că dreptul organelor autorității vamale de a stabili obligații fiscale și accesorii este prescris, sumele stabilite în sarcina prin Actul constatator nr. XXXX/05.05.2003 și prin Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010 fiind prescrise începând cu data 01.01.2008, în condițiile în care Actul constatator a fost emis la data de 05.05.2003, iar Decizia de calcul accesorii i-au fost comunicate prin poștă doar la data de 13.05.2010, cu mult după împlinirea termenului de prescripție.

2. Tot pe cale de excepție, invocă nulitatea actului administrativ fiscal, în considerarea art. 43 coroborat cu art. 46 din OG nr. 92/2003 republicată, privind Codul de procedură fiscală, subliniind „lipsa datelor de identificare și a prenumelui”, în condițiile în care „numele și prenumele întreg al subsemnatei era XXXX(...)”.

3. În subsidiar, în temeiul dispozițiilor art. 119 coroborate cu art. 142 alin. (6) din Codul de procedură fiscală, invocă nulitatea Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010 și a Anexei acesteia, considerând că în speță se impunea emiterea de către organele vamale a unui „proces – verbal” și nu a unei „Decizii de calcul accesorii”.

II. Organele vamale precizează că, la data de 05.02.2002, d-na. XXXXs-a prezentat la Biroul Vamal XXXX pentru a îndeplini formalitățile vamale pentru autoturismul Opel Astra serie șasiu XXXX . Întrucât originea preferențială nu a putut fi confirmată, autoritățile vamale germane constatând ca certificatul EUR 1 nr. L 7714482 nu a fost eliberat corect, autoturismul acoperit de acest certificat nu a putut beneficia de regim tarifar preferențial. Aceasta situație a condus la încheierea Actului constatator nr. XXXX/05.05.2003, în care s-au stabilit în sarcina d-nei. XXXX, obligații vamale în suma de 2.716 lei. Titularul a contestat Actul constatator nr. XXXX/05.05.2003. Contestația a fost respinsă de D.G.F.P. XXXX prin Decizia nr. XXXX /25.02.2005. A fost formulată acțiune în contencios administrativ la Tribunalul XXXX împotriva Deciziei nr. XXXX/25.02.2005 emisă de D.G.F.P a jud. XXXX și Actului Constatator nr. XXXX/05.05.2003 întocmit de Biroul Vamal XXXX, prin Decizia civilă nr. 31 din 18 ianuarie 2006 pronunțată de Curtea de Apel XXXX fiind respins recursul reclamantei XXXX formulat împotriva Sentinței civile nr. 1420 din 08 noiembrie 2005 pronunțate de Tribunalul XXXX în dosarul nr. 1935/2005, sentință prin care a fost respinsă acțiunea reclamantei XXXX împotriva Actului Constatator nr. XXXX/05.05.2003.

Deoarece debitul aferent Actului Constatator nr. XXXX/05.05.2003 nu a fost achitat, în condițiile în care dreptul autorității vamale de a proceda la executarea silită s-a născut la 7 zile de la comunicarea acestuia, dosarul petentei a fost transmis Direcției Regionale Vamale XXXX, în vederea executării silite, în conformitate cu dispozițiile art. 40 și art. 41 din OG nr.

61/2003, în dosarul de executare silită nr. XXXX/2003 fiind emisă Somația XXXX/04.08.2003, comunicată petentei la data de 07.08.2003, conform copiei confirmării de primire existentă la dosarul cauzei.

Totodată înlăuntrul termenului de prescripție al dreptului de a cere executarea silită a debitului aferent Actului Constatator nr. XXXX/05.05.2003 (01.01.2004 – 31.12.2008), autoritatea vamală a emis Somația nr. XXXX/01.02.2008, comunicată petentei la data de 12.02.2008, (conform copiei confirmării de primire existentă la dosarul cauzei) care, în conformitate cu dispozițiile art. 16 și art. 17 din Decretul nr. 167/1958 a întrerupt termenul de prescripție, după emiterea acestei somații începând să curgă o nouă prescripție – din data de 01.01.2009.

Înlăuntrul acestui nou termen de prescripție, în condițiile în care debitul aferent Actului Constatator nr. XXXX/05.05.2003 nu a fost achitat, s-a procedat la actualizarea accesoriilor obligațiilor fiscale principale, prin emiterea Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010, fiind stabilite în sarcina petentei obligații de plată accesorii în suma de 1.983 lei, calculate de la data de 01.01.2008 până la data de 31.12.2009, în conformitate cu dispozițiile art. 119 alin. 1 din OG nr. 92/2003 republicată, privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

III. Având în vedere actele și documentele depuse în susținerea cauzei, motivele invocate de petentă și prevederile actelor normative în vigoare, se reține ca Ministerul Finanțelor Publice prin Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului XXXX este investit a se pronunța dacă în mod corect și legal, reprezentanții Direcției Județene de Accize și Operațiuni Vamale XXXX au stabilit în sarcina d-nei. XXXX de plata suma totală de **1.983 lei** reprezentând majorări de întârziere pentru neachitarea datoriei vamale înscrise în Actul constatator nr. XXXX/2003.

1) Referitor la invocarea de către petentă a prescripției dreptului de a stabili obligații fiscale, arătăm următoarele:

Cauza supusă soluționării este ***dacă dreptul organelor vamale de a stabili obligații fiscale accesorii s-a prescris***, iar ***petenta datorează aceste accesorii*** în condițiile în care ***nu face dovada*** că până la data emiterii deciziei de calcul a accesoriilor ***ar fi achitat diferența de datorie vamală de natura taxelor vamale, accizei și taxei pe valoarea adăugată, stabilite de organele vamale în Actul constatator nr. XXXX/05.05.2003*** emis de Biroul Vamal XXXX.

În fapt, la data de 05.02.2002, d-na. XXXX s-a prezentat la Biroul Vamal XXXX pentru a îndeplini formalitățile vamale pentru autoturismul Opel Astra serie șasiu XXXX . Întrucât originea preferențială nu a putut fi

confirmată, autoturismul acoperit de acest certificat nu a putut beneficia de regim tarifar preferențial. Această situație a condus la încheierea Actului constatator nr. XXXX/05.05.2003, în care s-au stabilit în sarcina petentei, obligații vamale în suma de 2.716 lei. Titulara a contestat Actul constatator nr. XXXX/05.05.2003. Contestația a fost respinsă de D.G.F.P. XXXX prin Decizia nr. XXXX/25.02.2005. A fost formulată acțiune în contencios administrativ la Tribunalul XXXX împotriva Deciziei nr. XXXX/25.02.2005 emisă de D.G.F.P a jud. XXXX și Actului Constatator nr. XXXX/05.05.2003 întocmit de Biroul Vamal XXXX, acțiune respinsă prin Decizia civilă nr. 31 din 18 ianuarie 2006 pronunțată de Curtea de Apel XXXX prin care a fost respins recursul reclamantei XXXX formulat împotriva Sentinței civile nr. XXXX din 08 noiembrie 2005 pronunțate de Tribunalul XXXX în dosarul nr. XXXX/2005, sentință prin care a fost respinsă acțiunea reclamantei XXXX împotriva Actului Constatator nr. XXXX/05.05.2003.

Întrucât debitul stabilit în Actul constatator nr. XXXX/05.05.2003 nu a fost achitat, Direcția Județeană de Accize și Operațiuni Vamale XXXX a actualizat majorările de întârziere pentru debitul stabilit în Actul constatator nr. XXXX/05.05.2003 în Decizia referitoare la obligațiile de plata accesorii nr. XXXX/12.04.2010, comunicată petentei la data de 11.05.2010. Petenta a contestat Decizia nr. XXXX/12.04.2010, susținând ca dreptul organelor vamale de a stabili obligații fiscale s-a prescris.

În drept, art. 231 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precizează următoarele:

„ART. 231

Dispoziții privind termenele

Termenele în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă.”

Aceste dispoziții au caracter general și reglementează situația termenelor care au început să curgă sub imperiul legilor anterioare și pentru care legiuitorul a statuat că rămân supuse legilor vechi, cu excepție expresă de la principiul neretroactivității.

Potrivit acestor dispoziții legale, prescripția dreptului de a cere executarea silită a obligațiilor fiscale se calculează după normele legale în vigoare la data la care s-a născut dreptul organului vamal la acțiune.

Norma legală în vigoare la data la care a început să curgă prescripția extinctivă pentru creanțele născute înainte de data de 01.01.2004 este OG nr. 61 din 29 august 2002 republicată privind colectarea creanțelor bugetare, aplicabilă în anul 2003, când au fost emise și luate la cunoștință actele atacate, care prevede:

“ART. 138

(1) Dreptul de a cere executarea silită a creanțelor bugetare se prescrie în

termen de 5 ani de la data încheierii anului financiar în care a luat naștere acest drept.”

Față de prevederile legale de mai sus se reține că termenul de prescripție a dreptului organelor vamale de a cere executarea silită a creanței bugetare stabilită în sarcina petentei prin Actul constatator nr. XXXX/05.05.2003 emise de Biroul Vamal XXXX, a început să curgă de la data de 01.01.2004.

Prin termen de prescripție, potrivit doctrinei, se înțelege intervalul de timp stabilit de lege în lăuntrul căruia trebuie exercitat dreptul la acțiune sub sancțiunea pierderii acestui drept.

În ceea ce privește cauzele de întrerupere și/sau suspendare a termenului de prescripție care a început să curgă sub imperiul legii vechi și se calculează potrivit normelor în vigoare de la acea dată, se reține faptul că în aplicarea art. 231 din Codul de procedură fiscală, republicată, mai sus citat, a fost emisă Decizia Comisiei de Proceduri Fiscale nr. 2/2008, aprobată prin Ordinul Președintelui Agenției Naționale Fiscale nr. 1754/17.12.2008, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 864 din 22.12.2008, care la pct. 1 precizează: „*Termenele în curs la data intrării în vigoare a Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se calculează după normele legale în vigoare la data când acestea au început să curgă. **Întreruperea și/sau suspendarea termenului de prescripție se supun/supune normelor în vigoare la data când acestea s-au produs.***”

Potrivit Decizia Comisiei de Proceduri Fiscale nr. 2/2008 se reține că întreruperea și/sau suspendarea termenului de prescripție, „se supun/supune normelor în vigoare la data când acestea s-au produs.”, astfel încât cauzele de întrerupere și/sau suspendare pot fi atât cele prevăzute de legea veche, cât și cele prevăzute de noua lege, pentru termenele care au început să curgă sub imperiul legii vechi.

Pe cale de consecință, rezultă că întreruperea și/sau suspendarea termenului de prescripție se analizează în funcție de normele legale în vigoare la data producerii întreruperii și/sau suspendării termenului de prescripție, respectiv OG nr. 61 din 29 august 2002 republicată privind colectarea creanțelor bugetare, aplicabilă până în 31.12.2003, cât și OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu aplicabilitate pentru perioada 01.01.2004 până în prezent.

Cu privire la întreruperea termenului de prescripție la art. 140 din OG nr. 61 din 29 august 2002 republicată privind colectarea creanțelor bugetare, se precizează că:

„ART. 140

Termenul de prescripție prevăzut la art. 138 se întrerupe:

a) *în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru întreruperea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;*

b) pe data îndeplinirii de către debitor, înainte de începerea executării silite sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de plata a obligației prevăzute în titlul executoriu ori a recunoașterii în orice alt mod a datoriei;

c) pe data îndeplinirii, în cursul executării silite, a unui act de executare silită;

d) pe data întocmirii, în condițiile prezentei ordonanțe, a actului de constatare a insolvabilității debitorului;

e) în alte cazuri prevăzute de lege.”,

Înăuntrul termenului de prescripție, a fost emisă **Somația XXXX/04.08.2003, comunicată petentei la data de 07.08.2003**, conform copiei confirmării de primire existentă la dosarul cauzei, în conformitate cu dispozițiile art. 40 și art. 41 din OG nr. 61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare, cu modificările și completările ulterioare.

Începând cu data de 01.01.2004, prin OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, la art. 133 se precizează:

„ART. 133

Înteruperea termenului de prescripție

Termenul de prescripție prevăzut la art. 131 se întrerupe:

a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru întreruperea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;

b) pe data îndeplinirii de către debitor, înainte de începerea executării silite sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de plată a obligației prevăzute în titlul executoriu ori a recunoașterii în orice alt mod a datoriei;

c) pe data îndeplinirii, în cursul executării silite, a unui act de executare silită;

d) în alte cazuri prevăzute de lege.”

Învedereăm că în conformitate cu dispozițiile art. 16 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, “(...) **prescripția nu este întreruptă, DACĂ s-a pronunțat încetarea procesului, dacă cererea de chemare în judecată sau executare a fost respinsă, anulată sau dacă s-a perimat, ori dacă cel care a făcut-o a renunțat la ea.**”; per a contrario în speța în cauză rezultă că **prescripția a fost întreruptă** în condițiile în care acțiunea în contencios administrativ formulată de petentă împotriva Actului constatator nr. XXXX/05.05.2003 a fost finalizată prin Decizia civilă nr. XXXX din 18 ianuarie 2006 a Curții de Apel XXXX, **irevocabilă**, prin care **a fost anulat recursul reclamantei XXXX**, ca insuficient timbrat.

Ulterior pronunțării Deciziei civile nr. XXXX din 18 ianuarie 2006 de către Curtea de Apel XXXX, înăuntrul termenului de prescripție, respectiv în data de 01.02.2008, a fost emisă **Somația nr. XXXX/01.02.2008**, comunicată petentei la data de 12.02.2008, (conform copiei confirmării de primire existentă la dosarul cauzei) care, în conformitate cu dispozițiile art.

16 din Decretul nr. 167/1958:

„ART. 16

Prescripția se întrerupe:

a) prin recunoașterea dreptului a cărui acțiune se prescrie, făcuta de cel în folosul căruia curge prescripția.

În raporturile dintre organizațiile socialiste, recunoașterea nu întrerupe curgerea prescripției;

b) prin introducerea unei cereri de chemare în judecata ori de arbitraj, chiar dacă cererea a fost introdusă la o instanță judecătorească, ori la un organ de arbitraj, necompetent;

c) printr-un act începător de executare.

Prescripția nu este întreruptă, dacă s-a pronunțat încetarea procesului, dacă cererea de chemare în judecata sau executare a fost respinsă, anulată sau dacă s-a perimat, ori dacă cel care a făcut-o a renunțat la ea.”

coroborat cu prevederile art. 133 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură fiscală, republicat, a întrerupt termenul de prescripție.

După întreruperea termenului de prescripție la data de 01.02.2008, începe să curgă un nou termen de prescripție de 5 ani, înăuntrul căruia organele vamale au dreptul de a cere executarea silită, conform art. 17 din Decretul nr. 167/1958 privind prescripția extinctivă, republicat, care stipulează:

„ART. 17

Întreruperea șterge prescripția începută înainte de a se fi ivit împrejurarea care a întrerupt-o.

După întrerupere începe să curgă o nouă prescripție.

În cazul când prescripția a fost întreruptă printr-o cerere de chemare în judecata ori de arbitraj sau printr-un act începător de executare, noua prescripție nu începe să curgă cât timp hotărîrea de admitere a cererii nu a rămas definitivă sau, în cazul executării, pînă la îndeplinirea ultimului act de executare.”

Noul termen de prescripție a început să curgă de la data de 01.01.2009. Pe cale de consecință, în condițiile în care dreptul organelor vamale de a stabili obligații accesorii nu era prescris, Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale XXXX, înăuntrul termenului de prescripție, a emis Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010, în conformitate cu dispozițiile legale cuprinse în OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, mai jos enumerate:

“ART. 23

Nașterea creanțelor și obligațiilor fiscale

(1) Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impunere care le generează.

(2) Potrivit alin. (1) se naște dreptul organului fiscal de a stabili și a

determina obligația fiscală datorată.

(...)

ART. 91

Obiectul, termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a obligațiilor fiscale

(1) Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel.

ART. 92

Înteruperea și suspendarea termenului de prescripție a dreptului de stabilire a obligației fiscale

(1) Termenele prevăzute la art. 91 se înterup și se suspendă în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru înteruperea și suspendarea termenului de prescripție a dreptului la acțiune potrivit dreptului comun.

ART. 93

Efectul împlinirii termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale

Dacă organul fiscal constată împlinirea termenului de prescripție a dreptului de stabilire a obligației fiscale, va proceda la încetarea procedurii de emiteră a titlului de creanță fiscală.

ART. 145

Somația

(1) Executarea silită începe prin comunicarea somației. Dacă în termen de 15 zile de la comunicarea somației nu se stinge debitul, se continuă măsurile de executare silită. Somația este însoțită de un exemplar al titlului executoriu.

(2) Somația cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), următoarele: numărul dosarului de executare; suma pentru care se începe executarea silită; termenul în care cel somat urmează să plătească suma prevăzută în titlul executoriu, precum și indicarea consecințelor nerespectării acesteia.”

Pe cale de consecință, față de cele mai sus prezentate, se reține că a operat înteruperea termenului de prescripție a dreptului de stabilire a obligațiilor accesorii, deoarece prin comunicarea Somațiilor nr. XXXX/04.08.2003 și nr. XXXX/01.02.2008, precum și pronunțarea Sentinței civile nr. XXXX din 08 noiembrie 2005 pronunțată de Tribunalul XXXX prin care a fost respinsă acțiunea reclamantei și a Deciziei civile nr. XXXX pronunțată în ședința publică din data de 18 ianuarie 2006 de Curtea de Apel XXXX prin care recursul formulat de d-na. XXXX a fost anulat ca insuficient timbrat, ne aflăm în prezența unor motive care înterup termenul de prescripție, așa cum sunt ele reglementate de dreptul comun în materie, Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă împreună cu Codul de

procedură civilă, respectiv:

CODUL DE PROCEDURĂ CIVILĂ din 9 septembrie 1865 (**republicat**)

(*actualizat*)

“ART. 101

(3) Termenele statornicite pe ani, luni sau saptamini se sfirlesc in ziua anului, lunii sau saptaminii corespunzatoare zilei de plecare.”

Având în vedere cele de mai sus, precum și dispozițiile legale aplicabile speței, nu se poate admite excepția invocată de petentă privitoare la dreptul organelor vamale de a stabili obligații fiscale, întreruperea anulând **prescripția începută înainte de a se fi ivit împrejurarea care a întrerupt-o, iar după întrerupere curgând o nouă prescripție.**

În cazul când prescripția a fost întreruptă printr-o cerere de chemare în judecată ori de arbitrare sau printr-un act începător de executare, noua prescripție nu începe să curga cât timp hotărârea de admitere a cererii nu a ramas definitivă sau, în cazul executării, până la îndeplinirea ultimului act de executare.

Consecința în materia creanțelor fiscale este imediată: orice act nou de executare silită cu dată certă, întocmit de organele fiscale, determină întreruperea prescripției, ceea ce înseamnă că după acest act de executare **curge un nou termen al prescripției, de 5 ani.**

În condițiile în care, organele de soluționare a contestației s-au pronunțat în Decizia nr. XXXX/25.02.2005 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului XXXX menținând ca datorat debitul principal în suma de 2.716 lei (27.158.268 lei ROL) reprezentând taxe vamale, accize și taxa pe valoarea adăugată stabilite în sarcina petentului prin Actul constatator nr. XXXX/05.05.2003, precum și accesoriile aferente din Documentul de calcul a dobânzilor nr. XXXX/05.05.2003 emise de Biroul Vamal XXXX, iar instanța judecătorească competentă, s-a pronunțat prin Sentința civilă nr. XXXX/08.11.2005 a Tribunalului XXXX respingând acțiunea formulată de d-na. XXXX împotriva Actului constatator nr. XXXX/05.05.2003 emis de Biroul Vamal XXXX și a Deciziei nr. XXXX/2005 a D.G.F.P. a jud. XXXX, rămasă irevocabilă prin Decizia civilă nr. XXXX/18.01.2006 pronunțată de Curtea de Apel XXXX prin care recursul declarat de XXXX împotriva Sentinței civile nr. XXXX/08.11.2005 a fost anulat ca netimbrat, iar petenta nu a achitat debitul principal și majorările de întârziere aferente, organele vamale în mod legal au actualizat accesoriile aferente debitului neachitat emițând Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010, comunicată petentei la data de 11.05.2010.

Pentru toate aceste motive Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului XXXX nu poate admite excepția invocată de petentă privitoare la dreptul organelor vamale de a stabili obligații fiscale, datorita vamală înscrisă în Actul constatator nr. XXXX/2003 nefiind prescrisă.

2) Referitor la invocarea de către petentă a nulității actului administrativ fiscal, în temeiul art. 43 și art. 46 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, arătăm următoarele:

Cauza supusă soluționării este dacă motivul invocat de contestatoare privind completarea Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010 cu prenumele incomplet al petentei, atrage nulitatea actului administrativ fiscal atacat.

În fapt, prin contestația formulată petenta solicită constatarea nulității Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010 deoarece în actul administrativ atacat nu a fost înscris prenumele complet al petentei.

În drept, conform art. 43 și art. 46 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata:

"Art. 43. - (1) Actul administrativ fiscal se emite numai in forma scrisa.

(2) Actul administrativ fiscal cuprinde urmatoarele elemente:

a) denumirea organului fiscal emitent;

b) data la care a fost emis si data de la care isi produce efectele;

c) **datele de identificare a contribuabilului sau a persoanei imputernicite de contribuabil, dupa caz;**

d) obiectul actului administrativ fiscal;

e) motivele de fapt;

f) temeiul de drept;

g) numele si semnatura persoanelor imputernicite ale organului fiscal, potrivit legii;

h) stampila organului fiscal emitent;

i) posibilitatea de a fi contestat, termenul de depunere a contestatiei si organul fiscal la care se depune contestatia;

j) mentiuni privind audierea contribuabilului".

"Art. 46. - **Lipsa unuia dintre elementele actului administrativ fiscal, referitoare la numele, prenumele si calitatea persoanei imputernicite a organului fiscal, numele si prenumele ori denumirea contribuabilului, a obiectului actului administrativ sau a semnaturii persoanei imputernicite a organului fiscal, cu exceptia prevazuta la art. 43 alin. (3), atrage nulitatea acestuia. Nulitatea se poate constata la cerere sau din oficiu".**

În primul rând, din textele legale sus-citate, rezultă că elementele precizate la art. 43 alin. (2) din Codul de procedură fiscală formează conținutul actului administrativ fiscal, fără ca textul de lege sa conțină vreo precizare expresă cu privire la obligativitatea sau conținutul propriu-zis al fiecărui element în parte.

Așa cum este dezvoltată în doctrina juridică teoria nulității actelor

juridice "vom folosi noțiunea de **nulitate absolută pentru a evoca nulitatea care intervine atunci când este încălcată o condiție de legalitate de mare importanță**, ce se stabilește în concret în funcție de dispozițiile normelor juridice care conturează regimul juridic al actului administrativ în discuție, iar noțiunea de anulabilitate pentru a desemna nulitatea care intervine pentru nerespectarea unei condiții de legalitate de mai mică importanță" (*Antonie Iorgovan, Tratat de drept administrativ*, vol. II, Editura All Beck, București, 2002, p. 75).

Astfel, legiuitorul a înțeles să precizeze în mod expres acele elemente din conținutul actelor administrative fiscale a căror lipsă este sancționată cu nulitatea absolută a actelor, ele fiind enumerate la art. 46 din Codul de procedură fiscală. Prin urmare, ***numai pentru LIPSA numelui, prenumelui și calității persoanei împuternicite a organului fiscal, numelui și prenumelui ori denumirii contribuabilului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, actul administrativ fiscal este lovit de nulitate absolută***, vătămarea contribuabilului fiind prezumată, iar constatarea nulității putând fi efectuată chiar și din oficiu, fără a fi necesară cererea contribuabilului.

În al doilea rând, pentru a fi lovite de nulitate (relativă), având în vedere prevederile art. 105 alin. (2) din Codul de procedura civilă coroborat cu art. 2 alin. (3) din Codul de procedura fiscală, actele administrative fiscale ***"se vor declara nule numai dacă prin aceasta s-a pricinuit părții o vătămare ce nu se poate înlătura decât prin anularea lor"***.

Din analiza Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010 emisă de Direcția Județeană de Accize și Operațiuni Vamale XXXX, reiese că aceasta a fost emisă pe numele contribuabilei „XXXX”; în condițiile în care nulitatea absolută operează ***numai pentru LIPSA*** numelui și prenumelui contribuabilului, în actul administrativ omițându-se inserarea celui de-al doilea prenume „XXXX” și având în vedere că art. 43 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, citat mai sus, nu conține nicio precizare expresă cu privire la obligativitatea sau conținutul propriu-zis al fiecărui element în parte, în situația în care în cuprinsul Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010 sunt înscrise și alte informații necesare identificării, respectiv domiciliul, documentul prin care s-a individualizat suma de plată – Actul constatator nr. XXXX/05.05.2003 (document care a făcut obiectul unei acțiuni în contencios analizată la pct. 1 al prezentei decizii), rezultă că nu se poate admite excepția invocată de petentă privitoare la constatarea nulității Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010.

3) Referitor la invocarea de către petentă a nulității actului administrativ fiscal, în considerarea art. 142 alin. (6) din Codul de procedură fiscală, republicată, arătăm următoarele:

Cauza supusă soluționării este dacă stabilirea majorărilor de

întârziere prin actul administrativ - Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010 și nu prin proces verbal emis în condițiile art. 142 alin. (6) din Codul de procedură fiscală, republicată, este ne natură să atragă nulitatea actului administrativ fiscal atacat.

În fapt, la data de 12.04.2010 Direcția Județeană de Accize și Operațiuni Vamale XXXX a emis Decizia nr. XXXX/12.04.2010, în temeiul art. 119 din OG nr. 92/2003, republicată, privind Codul de procedură fiscală, prin care au fost calculate, pentru perioada 01.01.2008 – 31.12.2009, majorări de întârziere în sumă totală de 1.983 lei, aferente debitului stabilit prin Actul constatator nr. XXXX/05.05.2003.

În drept, Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„ART. 88

Acte administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere

Sunt asimilate deciziilor de impunere și următoarele acte administrative fiscale:

(...)

c) deciziile referitoare la obligațiile de plată accesorii:

Art.119

Majorări de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen majorări de întârziere.

(...)

Art.120

1) Majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.”

Învedereăm faptul că Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010 reprezintă un act administrativ asimilat deciziilor de impunere așa cum este reglementat prin art. 88 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură fiscală, republicat, articol care este inclus în Titlul VI “*Stabilirea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate, bugetului general consolidat*”.

Art. 142 alin. (6) din Codul de procedură fiscală, republicat, citat mai jos, pe care petenta îl invocă în susținerea cauzei:

„ART. 142

Reguli privind executarea silită

(...)

(6) În cazul în care prin titlul executoriu sunt prevăzute majorări de întârziere sau alte sume, fără să fi fost stabilit cuantumul acestora, ele vor fi calculate de către organul de executare și consemnate într-un proces-verbal care constituie titlu executoriu, care se comunică debitorului.”

nu poate fi luat în considerare în soluționarea favorabilă a cauzei, în condițiile în care acest articol privește etapa de executare silită nu stabilirea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate, bugetului general consolidat; mai mult organele de executare procedează la calcularea de majorări de întârziere în situația în care „*prin titlul executoriu sunt prevăzute majorări de întârziere sau alte sume, **fără să fi fost stabilit cuantumul acestora***”, în speță organele vamale stabilind cuantumul accesoriilor prin Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010 - act administrativ asimilat deciziilor de impunere – care constituie titlu de creanță conform art. 110 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată:

„ *Colectarea creanțelor fiscale*
(...)

(2) *Colectarea creanțelor fiscale se face în temeiul unui titlu de creanță sau al unui titlu executoriu, după caz.*

(3) *Titlul de creanță este actul prin care se stabilește și se individualizează creanța fiscală, întocmit de organele competente sau de persoanele îndreptățite, potrivit legii.”*

Pentru toate aceste motive Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului XXXX nu poate admite excepția invocată de petentă privitoare la nulitatea actului administrativ fiscal, în considerarea art. 142 alin. (6) din Codul de procedură fiscală, republicată.

Pe cale de consecință, având în vedere că, așa cum s-a demonstrat în cele ce preced, dreptul organelor vamale de a stabili obligații fiscale accesorii pentru neachitarea de către petentă a datoriei vamale înscrisă în Actul constatator nr. XXXX/2003 nu s-a prescris, rezultă că în conformitate cu dispozițiile art. 119 din OG nr. 92/2003, republicată privind Codul de procedură fiscală, organele autorității vamale, în mod corect și legal, au stabilit în sarcina petentei de plată suma de 1.983 lei reprezentând majorări de întârziere, motiv pentru care contestația urmează a fi respinsă.

Pentru considerentele mai sus prezentate și în conformitate cu art. 138, art. 140 din OG nr. 61 din 29 august 2002 republicată privind colectarea creanțelor bugetare, pct. 1 din Decizia Comisiei de Proceduri Fiscale nr. 2/2008, aprobată prin Ordinul Președintelui Agenției Naționale Fiscale nr. 1754/17.12.2008, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 864 din 22.12.2008, art. 16, art. 17 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, art. 101 din Codul de procedură civilă, coroborat cu art. 23, art. 43, art. 46, art. 88, art. 91, art. 92, art. 93, art. 110, art. 119, art. 120, art. 133, art. 145, art. 216, art. 231 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se

DECIDE

Respingerea contestației formulată de **XXXX** cu domiciliul in XXXX, jud. XXXX, împotriva Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010 încheiata de catre Directia Judeteana pentru Accize si Operatiuni Vamale XXXX, pentru suma de 1.983 lei, ca neîntemeiată.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul XXXX în termen de 6 luni de la data comunicării.

Director Executiv,
XXXX